

Enhver, der kan læse, kan eftergaa dette paa Finansloven, og enhver, der kan regne ud, at 23 Millioner er mere end 19 Millioner, han ved, hvorledes det har sig med status quo. Han kan se, hvordan den vokser, hvordan den trives, han kan se, at i de faa Aar, Venstre har været ved Magten, ere Militærudgifterne stegne med næsten 20 pCt. Nu nytter det ikke alt, hvad det ærede Medlem staar her og siger om, at det er sket efter den og den Lov og efter den og den Bestemmelse. Sagen er, at Pengene staa her paa Finansloven, og det er Skatteborgerne, som komme til at punge ud med dem af deres Lommer. Og det er dog en daarlig Trøst, naar man kommer og skal have 23 Millioner hos det danske Folk til Militærvæsenet, at man saa kan sige, at det er efter den Lov og den Lov o. s. v. Hvad nytter al den Tale? Det bryder intet Menneske sig om. Det, man ser paa, er de Penge, der afkræves til Militærvæsenet, og det er, som sagt, i Aar den uhyre Sum af 23 Millioner. Med andre Ord, der er under Venstrés Regering en Stigning i Militærudgifterne paa over 4 Mill. Kr. eller næsten 20 pCt. Jeg tror ikke, at det vilde nytte den ærede Ordfører, om han lærte den Tale udenad, han holdt før, og rejste ned til Ringstedkredsens Vælgere og holdt denne lange Tale for dem med Henvisning til de mange Love, han her nævnte for os. Nej, det, disse Vælgere ville se paa, er de ganske simple Tal, og de forstaa allesammen nede i Ringsted — det er ikke tungnemme Folk dernede, det ved jeg af Erfaring — at 23 er mere end 19. De kunne regne ud, at der er 4 Millioner mere, og de forstaa udmærket godt, hvem det er, der skal betale dem, at det gaar ud af Skatteydernes Lomme. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil kunne vente at gøre Lykke noget Sted med sin Redegørelse for status quo. Jeg tror, at det hele, han vil opnaa, er, at enhver, der kan forstaa, at 23 er mere end 19, ikke vil tro et Ord af alle hans Forsikringer. Alle de mange Omsvøb og Undskyldninger for, at status quo ikke er steget med mere end 7—800,000 Kr., gælde ingen Steder. Saa sagde det ærede Medlem, at vor Stilling nu var bleven saa forfærdelig, thi vi havde ikke gentaget alle vore Ændringsforslag fra anden Behandling. Nej, hvorfor skulde vi det? Hvorfor skulde vi dog lege saadan med hinanden? Naar de ere stillede til anden Behandling, og hele det mægtige Regeringsflertal har stemt dem ned, saa er

der dog ingen Grund til at spille Tingets Tid med en Gentagelse af disse Ændringsforslag. Der er sikkert heller ikke et eneste Menneske, ja ikke en Gang den ærede Ordfører, der tror, at vi skulde have forandret vort Standpunkt til Militærvæsenet siden anden Behandling, fra Januar Maaned til nu. Det er ogsaa det almindelige her i Rigsdagen, at naar et Medlem eller et Parti faar sine Forslag forkastede ved anden Behandling, gaa disse Forslag ikke igen til tredje Behandling. Naar derfor det ærede Medlem her vil antyde, at vi Socialdemokrater ved ikke at gentage vore Ændringsforslag ikke alene skulde have tiltraadt de af Ministeriet stillede Ændringsforslag, men hele Paragraffen, hvortil de ere stillede, synes jeg, at det er underligt Tale, en Tale, som ingen Steder har hjemme, og som intet Menneske tror paa, heller ikke den ærede Ordfører selv.

Det ærede Medlem saa glad paa Fremtiden. Ja, jeg vil ogsaa ønske ham en lys og glad Fremtid og haabe, at han maa komme vel over de Eventyr, han har været inde paa i den sidste Tid. Han er mere glad i Dag end sidst, da vi havde den store Afstemning. Da var det jo en trist Stemning og Tone, der gik igennem det ærede Medlems Foredrag. I Dag synes han at være mere fattet og ser nu mere forhaabningsfuldt og glad paa Fremtiden. Navnlig var der en Ting, han fremhævede som en Lykke — og det er ogsaa en Lykke, det skal jeg sige — at Kanonbevillingen er vi da nu endelig færdige med. Nu have vi slæbt paa den i tre Aar, og nu er der Haab om, at vi kunne blive færdige med den. Ja, sikre paa det kunne vi jo ikke være. Saa længe vi have den nuværende Krigsminister, kunne vi ikke være sikre paa noget i den Retning. Jeg læste forleden, at nu skulde de til at indføre en helt ny Feltkanon i Tyskland, og det skulde være underligt, om ikke ogsaa vor højtaerede Krigsminister snart opdagede, at vi igen maatte have en ny Feltkanon her. Der kan jo siges akkurat det samme som nu, at vi maa give Folkets Sønner — det lyder saa smukt — tidssvarende Vaaben i Haand — og saa ere vi inde paa den samme Glidebane. Men lad os nu haabe, at vi faa Fred for disse Kanoner. Saa sagde det ærede Medlem, at der blev ikke Kantonnement i Aar; nu havde vi haft det i to Aar, og nu fik vi et lille Pusterum, saa at vi der atter kunde vente en Nedsættelse. Ja, det kunne vi sikkert nok. Men en Ting glemmer det ærede